

**NEVĚRA
JE
VÍRÍČI**

JANA JAVORSKÁ

Jana Javorská

Nevěra je hřích

Prolog

„Polož tu zbraň!“ Saša mířil na manželku a opatrně přistupoval blíž. Adéla přes slzy ani neviděla. Držela pistolí v šachu svého milence a byla rozhodnutá ukončit vše jednou ranou. Už ji na ničem nezáleželo. Nebrala v potaz, že na ni doma čeká její malá dcerka, která nutně potřebuje fungující mámu. Nepřipouštěla si, že její manžel po ní stále ještě touží a chce udržet rodinu pohromadě stůj co stůj. Najednou viděla jen odmítavý postoj toho mizery, který si našel jinou a Adélu odkopl tím nejhnusnějším způsobem, jaký může chlap použít.

„Jsi stará a nemůžeš mi dát to, co chci.“

Těmito slovy ji ranil tak, jako kdyby jí vrazil nůž do srdce a několikrát s ním otočil. Strašně moc trpěla. Byla mu ochotna obětovat celý život. Tolik ho milovala a on to nepochopil. Neustále jí ubližoval. Jeho hloupé poznámky ji zraňovaly. Ovšem on to tak neviděl.

„Nechápu, co pořád řešíš? Buď v klidu, ne?“ usměrňoval ji po každé, když už nemohla dál a vyhrožovala mu rozchodem.

Jak může být tak bezcitný? Copak ji ani kapku nemiloval? Vždyť s ní plánoval budoucnost a najednou je všechno jinak? Neměla si nic začínat s takovým zajdou. Vždyť je o patnáct let mladší! Copak může

pochopit to, co ona cítí? Kdyby se držela svých ideálů, nikdy by se nic podobného nestalo.

Věděla to. Uvědomovala si, jak špatně se zachovala. Jenže teď už bylo pozdě na nějaké sebemrskáctví. Držela v ruce zbraň a byla odhodlaná ukončit vztah, který ji ničil. Nejprve zabije jeho, a pak sebe. Není cesty zpátky. V hlavě jí pulsovala jedna jediná myšlenka. Myšlenka na smrt.

„Nevěra je hřích, děvenko,“ říkala její babička. „Každý hříšník bude po zásluze potrestán. Pán Bůh to tak nenechá.“

Ta slova jí pulsovala v hlavě. Rozhodně musí zasáhnout. Udělá to. Jednou provždy zbaví svět toho ďábla, který jí zničil život. Musí ho zabít. Není cesty zpátky.

„Vystřel! No tak dělej!“ slyšela ten hlas. Nevnímala okolí. Vnímal jen chladný kov ve své dlani, a tak zamířila a vystřelila.

1. Adéla

Seděla pod stojací lampou v obývacím pokoji, na kolenou měla otevřenou knihu, ale nedokázala se soustředit na text. Písmenka se jí stále někam ztrácela. Možná to bylo tím, že její myšlenky odmítaly setrvat v knize a toulaly se daleko od jejího domu. Měla by jít spát, ale stejně by nebyla schopna zamhouřit oka.

Podívala se na hodiny, ale čas, který jí oznamovaly, vůbec neutilkal. To věčné čekání ji ubíjelo. Její manžel byl pryč, někde tam venku v té tmě s cizí ženskou. Ano, byla o tom skálopevně přesvědčená. Tvrdil, že jde do práce na noční směnu. Pracoval jako policista a často si vypíнал telefon, když šel do akce, aby ho nepřekvapilo zvonění v tu nejnevhodnější dobu. Alespoň to tak tvrdil Adéle. Zpočátku to tak možná i bylo, ale časem to začal používat jako výmluvu pro dobu, kdy nechtěl být k dostižení.

Když se dnes vrátila z práce domů, zjistila, že se její manžel Saša osprchoval a navoněl, než odešel z bytu. Když otevřela dveře, vůně pánského parfému ji přímo udeřila do nosu. Ručník byl ještě mokrý a vše nasvědčovalo tomu, že manžel udělal před odchodem do práce dokonalou očistu.

Nikdy předtím to takto nepraktikoval. Tvrdil, že se v práci zpotí honěním zlodějíčků. Najednou taková změna. Adéla ji raději nekomentovala, bála se, že by ho mohla ztratit. Čím víc se však snažila chovat přirozeně a nic manželovi nevyčítat, tím hůř pak trávila hodiny doma o samotě jen se svojí spící pětiletou dcerkou.

Symptomy téhle nebezpečné choroby, které se říká nevěra, začala na svém manželovi pozorovat již před několika týdny.

Jednoho dne se Adéle porouchalo auto a ona nutně potřebovala dopravit dcerku k babičce. Zavolala tedy Sašovi, zda by je mohl odvézt služebním vozem.

„Jsem mimo město, ale vezmi si moje auto. Parkuje před služebnou. Náhradní klíčky jsou v šuplíku v komodě,“ odpověděl Saša na její žádost.

Jakmile Adéla usedla za volant, okamžitě uviděla pohozenou rtěnku v odkládacím prostoru mezi předními sedačkami. Několik dlouhým blondatých vlasů na opěrci u spolujezdce ji utvrdilo v tom, že její manžel vezl nějakou ženu. Adéla nosila celý život chlapecký sestřih tak zvaný „na ježka“ a přestože i ona byla blondýna, bylo na první pohled zřejmé, že vlasy na sedačce jí zaručeně nepatří.

Ihned začala kontrolovat i ostatní přihrádky. V podpěrci mezi sedadly našla dva klíče. Na kroužku spolu s nimi se houpala žlutá kulička s tváří smajlíka. Adéla chvíli přemýšlela, co s nimi udělá, ale pak jen vyndala z kabelky telefon a jako předmět doličný si je vyfotila.

Seděla se zavřenýma očima a pokoušela se rozdýchat právě nabyté informace. Ruce se jí třáslly. Po tvářích jí stékaly slzy, ale nutně musela zachovat chladnou hlavu kvůli dcerce. Nepřála si, aby se její dítě muselo dívat na matčin uplakaný a utrápený obličej. Hrdlo se jí svíralo, ale okřikla se.

Ted' musí být silná. Když chce vyhrát souboj o svého manžela, musí setrvat. Slyšela snad tisíce rad o tom, co dělat, když dojde k podobné situaci. Ovšem kdo by se dokázal ovládnout, když to tak moc bolí?

Polkla poslední slzu, vysmrkala se do kapesníku a vyrazila pro dcerku do školky, aby ji pak odvezla ke tchyni, jak slíbila. Ani nevěděla, jak se ocitla před vchodem. Stále jen myslela na to, co bude dál. Neměla ani ponětí, zda dovede vzniklou situaci přestát bez výčitek a hádek. Musí být silná. Jen tak má šanci uspět.

Možná tu byly nejprve jen nepatrné náznaky, které se bála si připustit, a raději myšlenku na ně ihned zapudila. Ovšem postupem dní se začaly shlukovat jako praménky vody v potůček a později v řeku, jejíž proud strhával rozumná vysvětlení a spláchl je do moře lží, kterými ji manžel obklopoval.

Nevědomost je blažená, ale jakmile člověk něco vytuší, hlodá ho to a nechce se vzdát, dokud nepřinese pohromu. Toho se Adéla bála. Její snaha o zachování rodiny za každou cenu stravovala její duši. Žárlila na každý moment, kdy nebyl její manžel s ní.

Jakmile se vrátil, zklidnila se, ale číhala na pochybení v jeho slovech a doufala, že tak odhalí jeho lži, do kterých se jednoho dne mu-

sel zaplést. Dělala si poznámky, jakýsi deník nevěrného manžela, a všechny detaily se snažila ověřovat, zda opravdu sedí. Pátrala v černé kronice, jestli se věci opravdu odehrály tak, jak její manžel líčil. Nenápadně se vyptávala jeho kamarádů a kolegů a nejrůznějšími narážkami se snažila vyzvědět maximum. Bylo to sebemrskáčství, ale nedokázala s tím přestat.

Postupně se jí před očima skládala mozaika, o kterou vůbec nestála. Její manžel pomalu otupěl v ostražitosti a dovoloval si čím dál víc, aniž by bral v potaz, že se to může jeho žena dozvědět. Byl si sebou tak jistý. V ten moment se vše zvirtlo.

2. Bára

Starý dům viktoriánského stylu měl kopulovité průčelí obrácené na jih a z jedné strany byl celý porostlý voňavou fialovou vistárií. Zahrada kolem nevypadala příliš udržované, ale byla plná nejrůznějších keřů a květin, a ten nahodilý chaos byl dokonale promyšleným systémem postupného kvetení všech okrasných rostlin v období od jara až do konce podzimu.

Bára ten dům milovala už od dětství. Možná i proto, že do této části města příliš nezapadal a byl tak unikátním dílem jejích předků. Ráda tady trávila volné chvíle, kdy mohla nerušeně a zároveň nepozorovaně vysedávat na houpačce v zahradě. Když byla malá, prošmejdily tady se sestrou spoustu úžasných skrýší a tajných zákoutí.

Nerada si sem vodila návštěvy, protože to bylo jen její teritorium a nikomu jinému tak nedovolila vstupovat do jejích snů. Byla to pro ni oáza klidu od dob, kdy sestra i rodiče zemřeli při autonehodě. Zůstala sama. Neměla manžela, neměla děti a neměla partnera. Zůstala jí jen práce zdravotní sestry a tenhle kousek skvostného soukromí. Bála se, aby se její ráj nezaplnil negativními vlivy všech vetřelců, kteří by se k ní snad vloudili pod jakoukoli záminkou.

Dům na okraji města byl jejím dědictvím a zároveň vzpomínkou na léta štěstí. Svoje blízké zde uchovávala v živé paměti. V žádném pokoji nic nezměnila a nechala to být tak, jak to vypadalo v ten den, kdy zjistila, že zůstala na světě bez svých nejmilovanějších.

Někdy tak dlouhé hodiny sedávala a vyprávěla si s nimi o tom, co se zrovna událo nebo co ji trápí. Zrovna tak i nyní. Nedokázala se rozhodnout, jak dál pokračovat ve vztahu s jejím přítelem. Stále jí dělalo starosti, že je ženatý a nevěnuje jí tolik času, kolik by si přála. Nejraději by z toho milostného poměru utekla, ale nenacházela v sobě dost odvahy ani sil. Byla příliš zamilovaná na to, aby udělala ten osudový krok a odřízla se od něho jednou pro vždy. Tolikrát se zařekla, že už určitě uzavře tuto kapitolu svého života a bude raději sama, než v občasné náručí někoho, kdo se kvůli dítěti nehodlá nikdy rozvádět.

Nechtěla odvádět otce od rodiny, ale také sama nehodlala zůstat stále opuštěná a bez lásky v těch nejtěžších momentech, kterými pro ni byly například Vánoce. Potřebovala se o někoho opřít a užívat si ty okamžiky štěstí, avšak tím, že si našla chlapa, který je připoutaný k rodině, odsoudila samu sebe k nekonečnému útrpnému čekání na okamžiky něhy a pohlazení.

Saša byl pozorný milenec, ale nedovedl se odtrhnout od svých nejbližších. Dcerku miloval a nikdy by ji neopustil. Bára by si to snad ani nepřála. Věděla, jaké je to zůstat bez rodičů, a proto na Sašu nikdy nenaléhala, aby od rodiny odešel. Zpočátku jí jeho útěky do-

mů vadily, ale nakonec si zvykla. Smířila se s tím, že je lepší mít ho alespoň na pár prchavých momentů, než zůstat bez doteků a lásky.

Bála se chvíle, kdy se Sašova manželka dozví pravdu. Tušila, že ho ztratí, a ta představa ji děsila čím dál víc. Někdy se jí ona situace zjevovala ve snu. Vzbudila se uprostřed noci a nemohla dospat. Občas ji přepadávaly depresivní nálady a stávalo se, že i celý den proplakala, dokud se jí Saša neozval a nepofoukal její bolavou dušičku. V ten moment její nálada vyskočila do nebeských výšin a chtělo se jí tančit. Jakmile však Saša odešel domů, vrátily se zpět černé chmury a setrvaly do doby, než od něho obdržela zprávu. Když zjistila, že na ni myslí, byla opět v pohodě. Takto se to opakovalo stále dokola.

Proto čas od času zauvažovala, zda nemá ona sama udělat ten osudový krok, odpoutat se od něj a najít si někoho s kým by i ona mohla založit rodinu a být naplno šťastná.

3. Saša

„Doufala jsem, že si spolu vyjdeme,“ povzdychla si Bára smutně. Čekala, že se Saša utrhne alespoň v den jejích narozenin a půjdou to spolu někam oslavit.

„Vždyť jsem ti říkal, že to nejde. Slíbil jsem malý, že ji vezmu zítra do zoo. Přece ji nemůžu zklamat.“

Oblékal si kalhoty a pro jistotu se na Báru ani nepodíval. Nesnesl by ten vyčítavý pohled. Neměl rád podobné chvíle, kdy nebyl schopen splnit, co si Bára přála. Věděl, že je k němu velmi benevolentní a respektuje jeho rodinný život. Snažil se jí to vynahradit, kdykoli jen mohl, avšak jeho práce policisty mu příliš volného prostoru nedávala.

Navíc ho tížil divný pocit, neboť si uvědomil, že je jeho manželka v poslední době jakási odtazitá. Občas mu probleskla hlavou myšlenka, zda náhodou Adéla někoho nemá. Jejich sexuální život začal být poněkud fádni, a proto si ho zpestřoval úteků za Bárou. Ovšem co když něco podobného napadlo i Adélu? Takovéto pochybnosti v něm vyvolávaly stav nepřičetné žárlivosti. Nedovedl si představit, že by jeho manželku vlastnil někdo jiný.

„Aha,“ šeptla Bára.

Ze všech sil se pokoušela potlačit slzy, ale přece jen ji jedna ukáp-la. Rychle ji nenápadně seřela, aby si toho Saša nevšiml. Nechtěla dělat scény, protože vždy vyvrcholily hádkou, po které nevěděla, zda se Saša ještě někdy ozve, a dlouhé dny pak trávila zoufalá v nejistotě.

Saša se konečně ustrojil, objal Báru a snažil se ji uchlácholit.

„Neboj, lásko. Příští týden si vezmu volno a vynahradím ti to. Někam si zajedeme a užijeme si to. Klidně si naplánuj, co chceš, třeba nějaké lázně. Slibuju, že si to pěkně vychutnáme,“ mrkl na ni a políbil ji do vlasů.

„A co řekneš doma?“ vyzvídala.

„Něco už si vymyslím. Dlouho jsem nebyl na žádném školení nebo rehabilitaci, tak to zkusím doma nadhodit. Určitě mi to projde a chlapi v práci mě přikrejou, kdyby něco.“

„Copak se nebojíš, že to jednou praskne?“

„Proč by to praskalo? Dávám si bacha. Nejsem žádnéj břídil. Vím, jak to chodí.“

„No, jak myslíš. Jen doufám, že tě zase neodvolají, až budeme v nejlepším,“ podotkla Bára.

„Nebud' ošklivá. To se stalo jenom jednou a ještě k tomu to bylo opravdu akutní. Víš dobře, jak je moje profese nepředvídatelná.“

Bára se pokusila o úsměv. Nechtěla, aby odešel rozladěný. Určitě by si to vyčítala celou dobu. Navíc ji potěšil příslibem příjemného výletu a tím pádem by mu odpustila snad i vraždu.

Ovinula ho svými pažemi a něžně políbila. Polechtala ho řasami po tváři a podívala se mu zpříma do očí.

„Dobrá. Tak já vymyslím něco úžasného.“

„Jsi moje šikulka,“ šeptl a významně ji poplácal po zadku. Navlékl si podpažní pouzdro se zbraní a oblékl si bundu. Při odchodu se ještě otočil ve dveřích.

„Mimochodem, něco jsem ti přinesl. Málem bych na to zapomněl.“ Sáhl do kapsy a vyndal krabičku. Když ji podával Báře, ta pro ni jen váhavě natáhla ruku.

„Co je to?“

„Otevři to a neptej se.“

Bára opatrně odklopila víčko.

„Bože, ten je úžasný!“ vykřikla, když uviděla zlatý náramek s drobnými trpytivými kamínky.

„Všechno nejlepší, miláčku!“ Znovu ji objal a políbil. „Ale teď už vážně musím jít.“

„Děkuju ti, lásko. Jsi skvělej. To jsem opravdu nečekala.“ Stále zírala na ten blýskavý skvost a nemohla se vynadívat. Vyndala ho z krabičky a navlékla si ho na ruku. Saša jí ho ještě v rychlosti pomohl zapnout a už mizel ve dveřích.

„Tak příští týden.“

Dveře klaply a byl pryč.

Jak byla Bára původně smutná z jeho chování, teď se opětovně vznášela v oblacích šťastná, že na ni myslel. Prohlížela si náramek a hladila jeho dílky, jako kdyby to byla kdovíjaká vzácnost.

Saša se cestou domů radoval, jak z toho tentokrát hladce vybruslil. Tušil, že Bára bude chtít oslavovat, ale nemohl zradit dcerku, když jí jednou slíbil výlet do zoo, nemůže ho zrušit. Určitě by mu to manželka dlouho vyčítala a pohled do usazených očí jeho malé by pro něj byl nesnesitelný. Raději by nasliboval Báře hory doly, jen aby nemusel dcerce lhát.

„Máme výjezd,“ ozvalo se v telefonu, sotva zaparkoval auto před domem.

„Do prdele, Karle, teď jsem dorazil. Ještě jsem ani nejedl,“ zana-
dával.

„Hejbni zadkem, chlapi už jsou na místě. Čeká se jenom na nás.“

„Vždyť už jedu. Za chvilku jsem u tebe.“

Rychle vběhl do domu, políbil manželku, vysvětlil jí situaci, v lednici popadl kus salámu a housku ve spíži a už zase spěchal ven. Adéla se ani nestačila nadechnout, aby cokoli řekla. Než se rozkoukala, byl pryč.

„Kde vězíš, člověče?“ rozčiloval se jeho kolega, když Saša konečně dorazil do práce, aby ho vyzvedl.

„Klídek. Vyrazil jsem hned, jak to šlo. O co jde?“

Kolega mu chvatně předal informace k případu a už kličkovali plným provozem k místu události. Saša si v hlavě přehrával dnešní den. Odpoledne strávené s Bárou ho příjemně naladilo, obzvlášť když si vzpomněl na její oči planoucí radostí z dárku, který jí předal.